

[Hartvig Frisch.]

pleste Anstændighed mellem Landsmænd byder os at afvente det rette Tidspunkt.

Den samme Fordømmelse tilkommer ogsaa den Tryksag, der under Navnet „Den 9. April“ er sendt os her i Rigsdagen og i øvrigt søgt udbredt over Landet. Det særligt uvederhæftige i denne Pjece beror paa, at Forfatteren, Hr. Preben Wenck, fra samme Øjeblik Besættelsen af Danmark har fundet Sted, retter sine Angreb paa den tidligere Udenrigsminister, som om denne blot havde haft nødtigt at handle ud fra Besættelsens Forudsætning for at klare alle Problemer i dansk Udenrigspolitik. Med andre Ord, Danmarks Handelsforbindelser ud over Havene, Danmarks Forhold til det øvrige Norden er slettet ud, som om de slet ikke havde eksisteret, og paa dette ensidige Grundlag rettes de groveste Angreb mod det ærede Medlem Hr. Munch. Men Sandheden om Danmarks Stilling i hele Mellemløbsperioden er jo den, at Landet kulturelt ligger under Nordens Sfære, at det økonomisk for en overvejende Del laa under den engelske Sfære, men strategisk lige saa afgørende var i det tyske Rum, som det nu kaldes.

Denne Tredelthed maatte med geopolitisk Nødvendighed i hele Mellemløbsperioden beherske al ansvarlig dansk Udenrigspolitik, simpelt hen fordi det var en Kendsgerning, og Historien vil engang vise, hvor ærligt og omhyggeligt Danmarks tidligere Udenrigsminister har søgt at finde Mellemløbsperioden mellem disse tre givne Forudsætninger. Og saa at behandle Sagen, som det sker i den nævnte Pjece, ganske som om det havde været den nemmeste Sag at drive en helt anden Udenrigspolitik her i Danmark, det er enten uforansvarligt Dilettanteri eller bevidst Uvederhæftighed. Og det er betegnende, at de Kredse, der nu med størst Begærighed sluger disse Angreb paa dansk Udenrigspolitik fra før den 9. April, for en Del er de samme, der var ved at eksplodere af Raseri, da den højtærede Statsminister udtalte sig sandfærdigt om det nordiske Forsvarsforbund, eller da den tidligere Udenrigsminister baade selv sluttede sig til Ikke-Angrebstraktaten og energisk virkede for, at de andre nordiske Lande skulde gøre det samme.

At drive Udenrigspolitik i et lille Land har altid indebaaret og vil altid indebære den Vanskelighed, at de omliggende Magtcentre øver en saa stærk Paavirkning, at de saglige Delingslinier under Proble-

mernes Behandling forskyder sig til magtpolitiske, saa at det svirrer i Luften med Ord som russiskvenlig, tyskvenlig, engelskvenlig o. s. v.

Det er en Ulykke, siger jeg, for disse Etiketter har selvfølgelig intet med et lille Lands nationale Politik at gøre. Lad os i al Beskedenhed bestræbe os for og befitte os paa at være danskvenlige. Herom maa vi da kunne samle et Par Stykker i vort gamle, tusindaarige Land.

Og som et Led i en saadan danskvenlig Politik gælder det ogsaa at medvirke til at tage Livet af alle de Rygter, der fra uansvarlige Kilder flyder ud over Folket. De særlige Forhold, der gælder for Pressen, har medvirket til, at den saakaldte offentlige Mening nu ofte dannes ad anden Vej end ved den Pressens aabne Debat, vi har kendt hidtil, og derfor er hver Borger ansvarlig for, hvad han udspreder. Heldigvis har Folket under de nuværende Forhold vist en anerkendelsesværdig Ro og Beherskelse. Krig er nu engang Krig, og derfor forstaar Befolkningen særdeles vel det, der følger med Landets Besættelse, og Springet fra den fuldt oprigtige Neutralitet, der herskede i Danmark lige fra September 1939, og til den fuldt korrekte Holdning over for det nye, der fulgte med Besættelsen, har ikke været stort.

Vi modtog ved Undertegnelsen af Overenskomsten af 9. April Tilsagn om vort Lands Selvstændighed og indre Frihed, og vi er rede til loyalt at opfylde vore paatagne Forpligtelser til Gengæld. Den eneste Omstændighed, der hidtil har kunnet skabe en vis Usikkerhed, er den Selvtillid, hvormed Uroelementerne her i Landet pukker paa at ville bryde Landets Love. Naar man f. Eks. fra en vis Side modtager Rigsdagens ordinære Sammentræden med Kæmpebogstaver paa Gadeplakater, hvor der staar „uigenkaldelig sidste Gang“, altsaa en Opfordring til aabent Grundlovsbrud, saa skaber det Forvirring i den ellers rolige Befolkning. Hvem skulde bryde Grundloven? At beskyldte Kongen for det vilde være en Majestætsfornærmelse. At beskyldte Rigsdagsmedlemmer for at ville handle mod deres Ed, gaar jeg ud fra er en Injurie. At tro, at Danmarks Regering og Rigsdag skulde falde om for den første den bedste Demonstration, er dog taabeligt.

Fra den tyske Presses Side har man interesseret sig for, at Mødeforbudet skulde ophæves, og dette kan naturligvis kun hilses som en venlig Interesse for vort frie politiske Liv her i Landet. Det har da ogsaa straks haft til Følge, at danske Politikere